

6125 26. Marts 1889: 2. Deb.

det, naar man blot med Lumpne 25 Dre eller 1 Kr. kan forlænge en Mand's Ophold saaledes, at man kan slide hans Arbeidskraft endnu et Par Aar, og naar saa de 2 Aar ere gaade, jage ham for disse 25 Dre eller disse Par Kroners Skyld bort til en fremmed Kommune, som han slet ikke kender Noget til. Altsaa, det er et stort Fremstridt, der er naaet i Aar efter min Opfattelse. Men jeg paaistaar — og jeg kan udtale det her, da jeg tidligere har kritiseret Forslaget og saat, at det ikke kunde gjenneføres uden i Forbindelse med Fattiglovgivningen, — at saaledes som Forslaget nu er affattet fra Flertallets Side, kan jeg med min bedste Villie ikke se Andet, end at Forslaget kan gaa Side om Side med et hvilket som helst Forslag, der maatte fremkomme haade om Alderdomsforsorgelse, om Ulykkestilsælde og om Sygefasser. Altsaa jeg skal slutte med, da der ingen Grund er til for mig at komme ind paa de øvrige Endringsforslag, som Ordføreren har omtalt, at anbefale Forslaget og udtale det Naab, at dette Thing vil vedtage Flertallets Forslag med stor Majoritet, thi selv om vi ikke opnaa Noget i denne Samling, antager jeg, det vil være om ikke et Par Aar saa dog et Fingerspeg for Regjeringen til at gaa den af os antydede Vej.

Chr. Jensen: Jeg hører jo til et Mindretal, som ikke har kunnet slutte sig til det foreliggende Lovforslag, og skal da tillade mig nogle Bemærkninger om selve Betænkningen, særlig om Flertallets Stilling i Betænkningen. Det er jo Flertallets Mening, at dette Lovforslag i det Hele og Store løser den stillede Opgave. Det vil altsaa sige, at naar Kommunerne gjøre Brug af den Ret, som Lovforslaget tilsigter at give dem, saa at de fuldt ud yde 60 Dre pr. Individ, og at Staten yder 25 Dre pr. Individ i Forening med andre Indtægter, der ere beregnede at skulle tilfalde Hjælpefasserne ved Lovforslaget her, saa skulde man se sig i Stand til at kunne yde Hjælp haade under Trang paa Grund af Alderdom, Trang paa Grund af Sygdom og Trang paa Grund af indtruffen Arbeidsløshed. Det ærede Medlem, som nys havde Ordet, mente, at dette vilde man kunne opnaa. Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holck) gjorde derimod den Bemærkning, at det

af Lovf. om Hjælpefasser. 6126

vilde være en Draabe i Havet, og jeg er akkurat af samme Mening. Det er min Overbevisning, at man ikke kan naae Noget i den Henseende ved, at Staten tilskyder $\frac{1}{2}$ Million i det Viemed. Det er en Umulighed, at man derved skulde kunne udrette noget Videre overfor al den Trang, der er til Stede paa Grund af forskellige Forhold. (Afbrudelse af Thorup.) Det ærede Medlem siger, at det er bedre end Jørgenting. Nei, vi komme saa ind paa en stor Glidbane. Man vil om kort Tid hurtigere end ved den sidste Ordning komme til det Resultat, at Hjælpefasserne slet ikke kunne opfylde de Krav, man her har stillet til dem. De Herrer fra Landet se maasse lidt anderledes paa det, end vi her i Byerne. Det er en let Sag i en velstaaende Kommune at yde 60 Dre pr. Individ; hos dem kan det maasse gjøre Gavn; men der er mange andre Kommuner, som ikke kunne gjøre det, og der vil da blive en Jagen efter Stats-tilstud, og Fordelingen af Statens Midler paa de forskellige Kommuner kan aldrig blive retfærdig. Det er min Erfaring. Nei, skal Staten yde Tilstud til Noget, skal det være til bestemte Formaal, ikke til ubestemte Formaal, og det er netop ubestemte Formaal, naar man indlader sig paa at ville hjælpe under Arbeidsløshed under de forskellige Forhold, hvor Arbeidsløshed kan være til Stede, enten paa Grund af, at der indtræder en Tid, hvor der er en almindelig Arbeidsløshed, eller paa Grund af mindre Drift hos vedkommende Individ til at staffe sig Arbejde. Jeg tror, det vil blive en stor Fare at indlade sig paa noget Saa-dant gennem de Bestemmelser, her ere truffene, gennem Hjælpefasserne. Nei, jeg er af den Mening, at skulle vi have Reformen gennemførte, som skulle kunne komme de Smaa i Samfundet til Gode, sfer det kun gennem de bestemte Former, ved gennem Hjælp til Sygefasser og gennem Alderdomsforsorgelsesfasser at se at bringe det dertil, at man kun støtter dem, som virkelig trænge; thi det er jo særdeles vanskeligt at skelne mellem den forskyldte og den ufor skyldte Nød. Naar der har været tale om Alderdomsforsorgelse, maa man jo betragte, at dette Thing, da Alderdomsforsorgelsesloven var indbragt her i Thinget, den Gang ikke var af den Mening, at det kunde